

Ciutats enganxades

Un dels infinits passatges que connecten les ciutats de Barcelona i Buenos Aires és l'amistat entre **Pablo Marchetti** i **Marcelo Mercadante**. El segon és un gran bandoneonista, conegut i reconegut entre l'afició tanguera. I el primer és com un gran home-orquestra que bascula entre el periodisme i la música. I entre el tango i el rock, que ben entesos vénen a ser el mateix. **Marchetti** du una gran estrella tatuada a la closca i, entre moltes altres coses, va impulsar fa un temps una revista profundament argentina que es deia *Barcelona*.

Tots dos van trobar-se dijous passat a La Iguana, local genuí de cultura de proximitat al barri barceloní de Sants. Era el debut artístic de **Marchetti** a la ciutat. **Mercadante**, no cal dir-ho, hi ha tocat milions de vegades en escenaris petits i grans. Van arrencar amb "Tal vez", el primer tango que van fer, plegats però separats per l'Atlàntic. **Marchetti** feia anys a Amèrica i **Mercadante** li va enviar com a regal d'aniversari una composició des d'Europa... per fax! **Marchetti** hi va posar una lletra de geografia urbana i sentimental. Era l'any 1998.

Les cançons Marchetti/Mercadante, mostres eloqüents que el bon tango escapa dels tòpics anquilosants, van ser la columna vertebral del repertori a La Iguana: "Tu mejor alumno", "Nunca juegues al póquer con René Lavand", "Cómo sigo", "Esa palabra"... les dues darreres les va cantar **Ana Rosi**, convidada per la parella a l'escenari. Igual que el guitarrista **Gustavo Battaglia**, que va brodar amb **Mercadante** el clàssic de **Piazzolla** "Adiós Nonino", i **Analía Carril**, que va cantar "El corazón al sur", d'**Eladia Blázquez**, i "Este ir y venir", nova col·laboració entre **Marchetti** i **Mercadante** que confronta les cantonades de Buenos Aires i Barcelona i les fon en un joc de miralls. Com feia **Cortázar** amb les galeries de París...

També hi ha joc de miralls entre les dues ciutats a "Més que un crack", un tango-cançó de la parella de músics dedicat al més gran artista de la Barcelona actual: **Leo Messi**. Aquesta cançó va néixer la primavera -europea- del 2008 com un encàrrec de la revista *Sons de la Mediterrània*, quan aquesta sortia en paper i no en pantalles, i quan el Déu blaugrana lluïa el dorsal dinou. Primer, la cançó es deia "Este otro mundo", però després va evolucionar una mica. La lletra, com "Este ir i venir", té passatges fantàstics i cortazarians: la il·lusió dels nens que admiren i estimen **Messi** aquí i a l'altra punta de món és la mateixa i esborra les distàncies.

Però a La Iguana hi va haver més coses: una sèrie de sonets satírics dedicats als mossos d'esquadra, al Partit Popular, a Florentino Pérez i al rei Joan Carles; un poema més introspectiu i salvatge que començava dient "Cómo será creer en Dios...", i que ens va fer descobrir al final que **Marcelo Mercadante** va ser confirmat de nen al barri de Flores pel mossèn Jorge Bergoglio, futur Papa Francesc; «La pongo igual», cant irreverent d'anarquisme humorístico-sexual en la línia **Georges Brassens**, i, sorprenent cirereta final, una adaptació tanguera i en català de «L'estaca», de **Lluís Llach**.